

FECSKE CSABA:

Akit haláلودig szeretttél

mire ez a vers megszületett
amit oly régóta cipelek magamban
de nem adták meg magukat nekem a szavak
sírodon elhervadtak a halottak napi virágok
harmincnolcadszor hervadtak el
a fekete lemeztábla is tönkrement már amelyre
egy üveg pálinkáért festette föl nevedet
az örökkévalóság küszöbén megbotlott kontár
címfestő sajnos nem állta ki az idő próbáját a felirat
az idő nem próbálkozik csak ítél és végrehajt nem tudom
jutalmam avagy büntetésem emlékezni rád
amint kipirult arccal igyekszel
visszaráncigálni legkisebb fiadat a nemlétből
madárka csontú asszony csoda hogy el nem repültél
visszahúzott a föld mondják a férfiak irigykedtek
nagyapámra akit én nem ismertem
nem tudom hát jó férjed volt-e s vajon az Isten akit haláلودig
szeretttél és annyiszor próbára tett
beváltotta-e végül a hozzá fűzött reményeket

Rossz csók

*Platón szerint a csók lélekesere, ifjú
barátom szerint nyálcsere*

nem más mint lélegzeteltérítés
szájszagú kaland melynek a rizikó
ellenére nincs hozadéka
éretlen gyümölcse ott
fonnyadozik a cserepes ajkakon
szó bennszakad hang fennakad
lehellet megszegik hogy egy klasszikust
idézzünk ha már csoda nincs csupán
melléfogás rossz légzéstechnika
mint kezdő úszó a strandon
ki nagy igyekezetében vizet nyel